Na srubu T. O. Játro bylo na páteční večer nezvyklé ticho. Řadový člen osady Vilém Loukota přezdívaný Jouda, obešel nevěřícně dosud zabedněnou boudu a z úkrytu v maliníku vytáhl rezervní klíč. Jindy zcela běžný zvuk zaskřípění narezlých pantů, zavrzání podlahových prken a chaotické mobilizace probuzených hlodavců nabýval v nezvyklém tichu zcela nových rozměrů. Kuželem světla baterky nahmatal Jouda voskový válec svíčky a roztřesenými prsty ji na šestý pokus zapálil. Navyklým pohybem rozepjal řemínky usárny a po chvilce váhání rozhodil spacák na šerifské bidlo hned vedle kamen.
"Bohouš se pro jednou nezblázní," omluvil se vzduchu ještě nasáklému odérem myšiny a kleknul ke dvířkám kamen. Vyschlé třísky zavoněly přepalovanou smolou a z kamen se začalo ozývat náladu povzbuzující praskání. Ještě chvíli počkal, až kamna naberou ten správný luft a potom spokojeně ulehl na nadýchaný péřák. Paprsky prolézající škvírami do srubu putovaly po podlaze od okna ke kamnům, kde se teplem vypařily. Když venku zapadlo slunce, Jouda už spokojeně podřimoval. Ze spánku ho vyrušil až ten divný zvuk. Duté plechové třísknutí. Ze začátku nechtěl ani otvírat oči, protože podobně praskaly střešní plechy pod lepenkou roztahované teplem, ale když zaslechl i tiché mumlání, vyskočil a pootevřel dveře. Ve stráni nad srubem, na lesácké cestě, zářila do tmy dvě světla reflektorů.
"Hajnej," uklidnil Jouda sám sebe nahlas a byl docela rád, že už není v celém údolí sám. Už, už se chystal zavřít dveře a pokračovat v sladkém lenošení, když zahlédl ten stín. Dosud rozžaté reflektory vozidla vykreslily na stráň nad cestou obrovskou siluetu chlapa s mohutným balíkem na zádech. Ten chlápek se pod tím břemenem neustále vrtěl a nadskakoval. Jeho hlasité hekání a funění bylo slyšet až k srubu.
"Volové, pojďte mi ho pomoct srovnat," zaslechl Jouda vztekle vyprsknutý povel. Vedle mohutného stínu se na stráni objevil stín o poznání menší, který začal balík na zádech obra zvedat a nadlehčovat. Teď. Teď rozpoznal Jouda tvar balíku úplně jasně. Mohutné tělo, mohutná ramena a na zúženém krku protáhlá hlava. To všechno zabalené v nějaké dece nebo houni.
"Už drží," zaslechl hlas další, doplněný chraplavým kuřáckým zachrchláním.
"Má ještě někdo nějakej vercajk v autě?" zazněl do tmy další neznámý hlas a světla zhasla.
"Zamykám!" zmizelo v plechovém třísknutí.
"Ty vole! Svíčka!" hrklo najednou v Joudovi. Po celou dobu co sledoval podivný výjev na lesácké cestě musela zářit škvíra ve dveřích jako maják. Vystrašeně ji sfouknul a vrátil se ke dveřím.
Kymácivá světla čtyř baterek klesala do údolí. Neznámí to zde evidentně neznali. Jejich putování zalesněnou strání doprovázelo neustále klení, praskání a lámání větví. Konečně se vynořili na palouku před srubem. Teď Jouda viděl všechny čtyři. Obrovského chlapa s balíkem na zádech i tři menší s něčím protáhlým v rukou. Na okamžik zůstali všichni stát na kraji lesa, oddechovali a pak vyrazili úplně samozřejmě přímo k srubu.
Jouda už na nic nečekal. Bylo mu úplně jasné, že nechce-li se stát dalším balíkem na zádech vazouna, musí zdrhnout. Zdrhnout se dobře řekne. V tenhle okamžik vedla ven jenom jedna cesta. Blbec. Kdyby otevřel, hned jak přišel, okenice, mohl vypadnout zadem. Takhle vypochoduje přímo do ruky té partě funebráků. "Přemejšlej, pitomče, přemejšlej," hnal neexistující mozek zbytečně do obrátek. Ve skutečnosti pobíhal bezradně po místnosti a najednou mu přišlo, že to tu vůbec nezná. Všude překážely lavice, dřevo na topení, jindy praktická udělátka i jeho vlastní věci. Všechno padalo na zem v ohlušujícím rachotu. "To musí

slyšet, to musí slyšet!" spílal si. V jednom okamžiku se skoro opřel o žhavé pláty kamen. "Ježiši, kamna," hrklo v něm, když zabrzdil dlaň jen pár centáčků od sálající litiny. "Voda je v barelu vedle bidla," musel si říct nahlas, aby jeho ruce slyšely, co mají dělat. Voda chrstnutá do dvířek kamen explodovala. Dusivá pára plná popílku a prachu začala Joudu dusit. Sesul se na podlahu. Tady byla ještě vrstva použitelného vzduchu. Nejvíce ho bylo pod postelí.
"Do prdele, tady je?" zakašlání a hlas toho vazouna docela blízko. Zaskřípění pantů a bouchnutí dveří. Když omdlí, bude mu rozhodně míň vadit motání do balíku i následující procedury, vypotilo poslední myšlenku Joudovo vakuum. Ten nápad se mu tak zalíbil, že to zkusil. Unikající někam do hluboké temnoty, padající ke dnu chladivé nekonečné tůně, vystřelený mezi hvězdokupy stříbrných flitrů měl najednou Jouda pocit, že k němu odněkud z velké dálky doléhá zprvu tichá, později stále více a více sílící rajská hudba.
Ráno probudila Joudu zima. Jinak bylo ve srubu všechno normální. Normální, kromě centimetrové vrstvy mastného popílku na všem, co se nacházelo v horizontální poloze a Joudy pod postelí. Opatrně vylezl a dobrou půl hodinu se do všeho štípal. Když se přesvědčil, že ho každé štípnutí opravdu bolí, začal se po té spoušti zmateně rozhlížet. Papír s vykousaným okrajem zářil ve vrstvě prachu na stole jako diamant v metráku hlušiny. Opatrně jej vzal do ruky:
"Bohouši, díky, že jsme si tu mohli zahrát. Měl jsi úplnou pravdu. V tom vašem údolí je fakt perfektní akustika. Jenom ta cesta! Příště přijedem za světla. Nemám zbytečnejch dvacet tisíc na nový cello. Jo, a občas si tu boudu ukliďte a vyvětrejte. Hroznej puch! Ještě jednou díky a ahoj.
Kamarádi z konzervatoře."